

VICTOR

Henk Steinmann

© 2015 *Henk Steinmann*
1^e druk, december 2015
Titel: Victor
Auteur: Henk Steinmann
Tekeningen: Ruud Zijffers
Omslag: Mirjam Boers

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

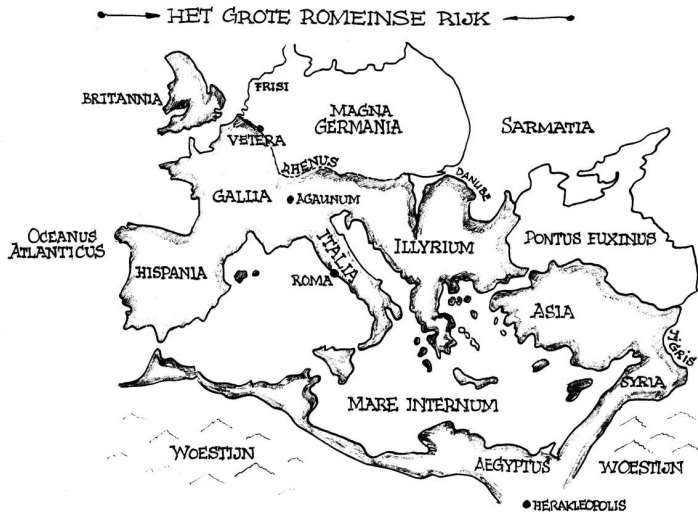
ISBN 978-90-8759-574-6

NUR 402

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

VICTOR

Henk Steinmann

Het grote Romeinse Rijk

Noot van de auteur

De in dit boek beschreven personen hebben echt bestaan en zijn niet verzonnen. Ik heb de vrijheid genomen om verschillende geschiedenissen samen te voegen. De meeste gebeurtenissen die ik beschrijf zijn werkelijk gebeurd. Ook de tijden en plaatsen, waarin gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, heb ik zoveel mogelijk niet aangepast. Voor een goede leesbaarheid en om er een aaneensluitend verhaal van te maken, heb ik de details uitgewerkt en daarbij mijn fantasie gebruikt, zonder de werkelijkheid geweld te willen aandoen.

Ik ben zoveel mensen dankbaar omdat ik door hun steun de mogelijkheden heb gevonden, om dit boek te kunnen schrijven.

Met name diegenen die dit boek voor de eerste druk hebben gelezen en mij advies hebben gegeven, over wijzigingen in de stijl en in de tekst. Dat zijn (alfabetisch) Iris, Lydia, Mirjam, Pauline, Rob en Ruben.

Mirjam en Ruud dank ik voor hun creativiteit in de tekeningen en de omslag die dit boek zo compleet hebben gemaakt.

Mijn goede vriend Rien dank ik voor het gebruik van zijn huis in Zeeland, waar het grootste gedeelte van dit boek tot stand is gekomen.

*Tu ne quaesieris, quem mihi, quem tibi
finem di dederint, Leuconoe, nec Babylonios
temptaris numeros.
Ut melius, quidquid erit, pati!
Seu plures hiemes seu tribuit Iuppiter ultimam,
quae nunc oppositis debilitat pumicibus mare
Tyrrhenum, sapias: vina liques et spatio brevi
spem longam reseces.
Dum loquimur, fugerit invida aetas: carpe diem,
quam minimum credula postero.*

*Onderzoek niet, welk einde de goden aan mij,
welk aan jou hebben gegeven, Leuconoë, en
raadpleeg ook niet de berekeningen
van de Babyloniërs. Hoeveel beter is het, wat het
ook maar zal zijn, te dragen!
Het zij Jupiter meer winters, het zij hij deze als
laatste toedeelt, die de Tyrreenze Zee nu met er
tegenover gelegen rotsen verzwakt, moge je wijs
zijn: moge je de wijn zeven en op korte termijn
lange hoop snoeien. Terwijl wij praten zal de
afgunstige tijd al gevluht zijn.
Pluk de dag, zo min mogelijk vertrouwend op de
volgende (dag).*

Hoofdstukken

	Voorwoord	11
1.	Victor het weeskind	15
2.	Victor de legioensoldaat	25
3.	Victor de spion van Jeruzalem	33
4.	Victor de raadgever	45
5.	Victor de zwaardvechter	55
6.	Victor de Centurion	67
7.	Victor de zoon van Theofredus	75
8.	Victor de spion van Heliopolis	85
9.	Victor en Antonius de Heremiet	93
10.	Victor de Praefectus Cohortis	113
11.	Victor en de Strijders van de Slang	127
12.	Victor de Christen	155
13.	Victor en de Strijders van de Gier	165
14.	Victor en Paulus van Thebe	183
15.	Victor in Perzië	199
16.	Victor in Agaunum	221
17.	Victor in Xanten	239
18.	Victor de martelaar	255
19.	Naschrift	269
20.	Sages	277
21.	Namenlijst	279

Voorwoord

In het najaar van 1950 wordt de Schiedamseweg in Rotterdam Delfshaven opengebrouwen. Voor de juwelier van Litsenburg zit een jongetje in het zand te spelen. Hij zoekt schelpen maar de meeste zijn kapot. Dan vindt hij een heel mooie steen. Hij veegt de steen schoon aan zijn broek. Er staat wat op die steen. Hij voelt dat de steen belangrijk is en stopt hem in zijn zak.

Als hij die avond op bed ligt voelt hij de steen die onder zijn kussen ligt. Zijn moeder heeft de steen schoongemaakt met zeep. Onder het vuil kwam een tekening van een vis tevoorschijn. Zijn vader heeft verteld dat het een oud symbool is en dat die steen waarschijnlijk een amulet is.

Hij heeft geen idee wat een amulet is maar de steen is belangrijk, dat weet hij zeker. Als hij over de steen wrijft wordt hij rustig. Hij zal die steen zijn hele leven bewaren. Die steen verbergt een geheim en er zit een geschiedenis achter die steen. Het geheim van de steen wil hij ontdekken.

Rond het jaar 270, ergens in het Romeinse Rijk, staat een Prefect van het 6^e legioen in een tempel van Mithras. De tempel is in een onderaardse grot. De Prefect ziet bij het flakkerende licht van de toortsen dat op het altaar een dode stier ligt. Het bloed loopt nog uit de keel van het dier. De grond is donkerrood gekleurd. Hij is hier voor zijn laatste gradatie van initiatie.

Naast het altaar staat een zwart geverfde priesteres. Om haar nek hangt de heilige slang. De priesteres wijst naar de Prefect en zegt: “Gratus, jouw geheime naam zal voortaan Arimanius zijn. Je mag niemand jouw geheime naam onthullen. Alleen als je ritueel slacht zal jouw naam uitgesproken kunnen worden.”

Gratus kent de naam Arimanius wel. Het is de naam van een demon uit Hades. Hij weet niet waarom hij die naam krijgt. Dan komt de priesteres naar voren en steekt haar hand uit. Gratus, die gekield lag, gaat staan en geeft de priesteres een hand.

De priesteres kijkt hem aan met haar gitzwarte ogen en zegt: “Arimanius je bent nu een pater. Je hebt de hoogste graad behaald. Jouw taak is om de mensen van het verboden teken te doden. Kniel voor mij neer, Arimanius.”

Gratus gaat op één knie zitten en ontbloot zijn rechterbovenbeen. Dan komt een priester naar voren met een brandmerk. Zonder enig geluid laat Gratus een merk, hoog op zijn rechterbovenbeen branden. Het is het merk van een vis.

“De mensen die alleen in de god van dit merk geloven en niet onze god Mithras willen aanbidden, moet jij ritueel offeren. Met je zwaard moet je hen onthoofden,” hoort Gratus de priesteres met donkere stem zeggen.

Dan legt de priesteres de hand op het hoofd van Gratus en de toortsen worden gedooft. Het is nu helemaal donker in de grot. Dan zegt de priesteres: “De zwarte geesten van de onderwereld zullen je steunen en sterk maken voor je taak. Ga nu Arimanius, de offers zullen vanzelf op je weg gebracht worden.”

In het jaar 272 is Gratus legioenscommandant van het 6^e legioen geworden. Hij wordt naar de Noordgrens gestuurd om daar het 30^e legioen af te lossen. Daar ontmoet Gratus de commandant van de vesting die ook een vereerder van Mithras blijkt te zijn.

Gratus wordt uitgenodigd om mee te gaan naar de tempel die in een grot in het bos is gebouwd. Als hij daar binnenkomt, staat er een zwart geverfde priesteres. Het is een priesteres die met de geesten spreekt.

Als Gratus is neergeknield komt de priesteres naar hem toe en smeert zwarte kleurstof op zijn gezicht. Dan krijgt hij een drankje te drinken dat smaakt naar beschimmelde paddenstoelen. Na een korte tijd voelt Gratus razernij in zich opkomen.

Hij voelt zich veranderen. Dat moet door die drank komen, realiseert hij zich. Hij kan zich niet meer inhouden en schreeuwt: “Ik ben Arimanius nakomeling van Plutarchus, priester van Delphi. Waar zijn de vijanden van Mithras.”

Dan wordt een naakte man binnen gevoerd en half bewusteloos op de grond gegooid. De twee Romeinse soldaten die hem naar binnen hebben gebracht trekken zich heel snel terug.

“Dit is een Romeinse deserteur. Hij moet gedood worden, maar de commandant van zijn legioen weigert omdat hij deze man nog steeds vertrouwt,” hoort Gratus als in een roes de priesteres zeggen.

De gemartelde man kijkt naar Gratus. De man steekt zijn hand naar hem uit en zegt zacht maar goed te verstaan: “Ik vergeef je als zij je dwingen mij te vermoorden.” Gratus is even van slag maar dan ziet hij een tatoeage op de hand van de man. Het is een vis. Dezelfde tatoeage die op zijn been staat gebrand. In blinde razernij slaat hij het hoofd van de man af en brult: “Het is mijn taak om jouw soort te vernietigen.”

Hij hoort niet dat de commandant van de vesting vol afgrijzen mompelt: “Deze Gratus is vervloekt door geesten uit de hel.” De commandant schuifelt langzaam achteruit en laat Gratus en de priesteres alleen. Buiten de grot moet hij overgeven.

